

КВАНТОВ ПРЕХОД

В ИЗПЪЛНЕНИЕ
НА БОЖИЯТА ВОЛЯ Е СИЛАТА
НА ЧОВЕШКАТА ДУША

www.kvantov-prehod.org

излиза 1 път в месеца

АБОНАМЕНТНАТА
КАМПАНИЯ за 2019 г.
започна!

За вестник **КВАНТОВ
ПРЕХОД**
каталожен №618

можете да се абонирате чрез
фирма **Δ** "Доби прес" ЕООД
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)
или на сайта www.dobipress.bg

Вестникът ще ви бъде доставен
във Вашия дом или офис по
куриер.

Абонамент
за 3 месеца - 3.00 лв.;
за 6 месеца - 6.00 лв.;
за 12 месеца - 12.00 лв.

За контакт: 0887/081 959
E-mail: kvantov_prehod@dir.bg

От Редколегията

В благовремието на Светлината

«А Исус отново се обърна към тях с думите: «Аз съм светлината на света. Който ме следва, изобщо няма да ходи в тъмнина, но ще притежава светлината на живота.» (Йоан 7:12).

Изминаха малко повече от 2000 години, откакто роди се Светлината на света и оттогава до днес тъмнината все не можеше да я обхване/ Йоан 1:4,5/. И тази Светлина беше, е и ще бъде достъпна за всички живи същества, въпреки че някои още предпочитат да живеят без нея на тъмно. Тази Светлина изобщо не е застрашена от изгасване, но предпочита светът, който е създала, да се разширява и обновява чрез нея.

А ние, хората, като деца на Светлината, които сме отломъци, късчета светлина, притежаващи всички нейни свойства, също можем да светим, но засега сме

само една забавена светлина, която повече отразява, отколкото осветява, повече получава, отколкото дава. И това ще бъде така, докато овладеем великия принцип: "Давайте, и ще ви се дава, защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва./ Лука :6:38/.

Защото само така се става част от Целостта. Само така намиращ Бога в себе си и в ближния и можеш да ги дариш с любовно служение. Само така, отъждествявайки се с Божия Дух в себе си, постигаш мир, покой и пълнота в живота си. Непрекъснато се разпленяваш, регенерираш и адорираш, молителстваш пред Вечната Любов, служиш ѝ всеотдайно и безусловно, докато ти самият станеш любов, достигайки плода от Дървото на Живота със светлината и уханието на любовта.

Душата ми Те моли, о, Боже,
за присъщата Ти милост, вездесъща,
за най-сияйното, ефирно и флуидно
сливане със Светлината Ти присъща.
Ще го разпозная по това,
че благодатта ме връхлита,
че сетивата нямат охота,
че егото себе си помита,
че очакването става вечност,
а дълговремието – само миг.
Отвъд мига – благовремие.
Душата ми Те моли...
О, Боже...

Лиана Фероли

Честита Нова година!

Алеко Константинов

Я ще бъде честита, я кой знай... От рождение и до гроба ний все туй чуваме „Честита Нова година“, па то от „честитост“ отишло, че се не видяло... Мигар от 1 януари 1887 година Олимпий Панов и Узунов не са получили стотина благопожелания с туй пусто „Честита Нова година“, а не се изтекоха ни два месеца, и тези незабравими борци загинаха от братски куршуми, сред най-варварски изтезания, и, обратно, самите палачи, върху главите на които са се изсипали тайно проклятията на стотини хиляди българи - те си проживяха честито цяла верига години, окръжени от почестите и ласкателствата на безхарактерната рабска паплач... Иди му разбери! **На стр. 2**

Древните цивилизации,
забравени от историята

На стр. 4

Освобождението на София - 4 януари 1878

"На 24 декември/5 януари с тържествен марш при развяни бойни знамена и при гърма на барабани и музики братята освободители влезли в София. Велик момент! Бъдещата българска столица била честита след 450-годишен живот на тъги и неволи да срещне православна християнска войска, невиджана от времената на Иван Шишман.

Народът, безпаметен от радост, масово се юрнал към Орханйското шосе за среща на самия генерал Гурко. Изпроводили го чак до къщата, отредена за негова квартира (бел. ред. – на ъгъла на бул. „Витоша“ и ул. „Алабин“). Победният военен парад бил пред съборната черква „Св. Крал“ (дн. „Св. Неделя“), в която бил отслужен тържествен молебен."

На стр. 6

10 ВЕЛИКИ ДВОЙКАДЖИИ

Пушкин плачел в часовете по
аритметика, Чехов бил повтаряч

На стр. 5

Заветът на Дънов

На стр. 8

Свищов се ражда един от най-значимите български писатели Алеко Константинов. Той пише оригинални и прекрасни творби, описващи следосвобожденската действителност в България.

Алеко е роден в семейството на видния български търговец Иваница Хаджиконстантинов. По майчина линия произхожда от голямата видинска фамилия Шишманови. Учи първо като частен ученик на Емануил Васкидович и Янко Мустаков, а после и като редовен ученик в Свищовското училище. В Габрово продължава образованието си в известната Априловска гимназия (1874–1877). Началото на Руско-турската война прекъсва учението на Алеко. След заключване на войната замива за руския град Николаев, където завършва образованието си през 1881 г. След това записва и завършва право в Одеса и се връща в родината.

В България започва работа в столицата. Практикува като съдия (1885–1886) и прокурор (1886 г.) в Софийския окръжен съд, помощник-прокурор (1886–1888) и съдия (1890–1892) в Софийския апелативен съд. Юрисконсулт на Софийското градско управление (1896 г.). Поради промен-

ливата политическа обстановка в България бъдещият известен писател двукратно е уволняван от длъжност. До края на живота си е адвокат на свободна практика в София. Известно е, че по време на адвокатската си кариера многократно защитава бедни българи, които не могат да си позволят хонорарите на изявените софийски магистрати. Алеко Константинов подготвя и защитава успеш-

но хабилитационен труд на тема „Правото за помилване по повод на новия наказателен закон“ (1896 г.) с цел да стане преподавател по углавно и гражданско право в Юридическия факултет на Софийския университет.

Алеко обича да пътешества и посещава различни части на света, взема участие в международните изложения в Париж (1889 г.), Прага (1891 г.) и Чикаго (1893 г.). По време на пътуванията си търси добрите примери от европейската и американската култура, за да ги приложи у дома. От тези визити авторът черпи идеи и за някои от най-емблематичните си произведения, голяма част от които съдържат критика към типичните балкански черти на българина. Въпреки това обаче творецът продължава силно да вярва в България и да работи за нея.

Алеко Константинов развива активна обществена дейност. Той е училищен настоятел, член на Върховния македонски комитет и на редица други организации. Не остава безразличен и към политическия живот в страната – членува в Демократическата партия на Петко Каравелов, участва в изготвянето на програмата ѝ, сътрудничи с фейлетони, пътеписи, дописки, статии в нейния орган в „Знаме“ от създаването му (1894 г.).

Първата му зряла творба е добре познатият пътепис „До Чикаго и назад“ (1893 г.). Тя е изпълнена с типичните за автора артистичност, темперамент и чувство за хумор. Пътеписът му донася литературна известност и е създаден след пътуването на Алеко Константинов до Новия свят. След успеха му Алеко продължава писателската си дейност в жанра, като прославя с лиричен патос красотата и величието на българската природа в творбите „Невероятно наистина, но факт...“, „Какво? Швейцария ли?“, „В Българска Швейцария“ и др.

Докато обаче те звучат като повик за национално сплотяване и възпитаване на чувството за достойнство, книгата му „Бай Ганьо“ носи съвсем друго послание. Тази поредица от фейлетони представя на преден план сложните икономически и социално-психологически въпроси на времето.

Друга важна част от Алековото творчество са разказът „Пази, боже, сляпо да прогледа“, фейлетоните „Разни хора, разни идеали“, „Страст“, „Честита Нова година!“. Те са емблематични за гражданския му патос, тънкото му чувство за хумор, ирония и самоирония. Именно от тях произлиза прозвището, с което всички го наричаме и днес – Щастливеца.

Заслуга на Алеко Константинов са и много преводи на

ФОРУМ РОДОЛЮБИЕ

световни автори, сред които са шедьоврите „Бахчисарайски фонтан“, „Полтава“ и „Цигани“ от А. С. Пушкин; „Демон“ и „Беглец“ от М. Ю. Лермонтов; „Руските жени“ и „Кой е строил железния мост?“ от Н. А. Некрасов и „Тартюф“ от Молиер.

Щастливеца среща смъртта си на 23 май 1897 г. при неуспешен атентат срещу неговия съпартиец Михаил Такев. В землището на село Кочагово, на пътя между Пещера и Пазарджик, наемните убийци Милош Топалов и Петър Салепов стрелят по файтона на писателя и го пронизват смъртоносно.

Така на 34 г. си отива Алеко Константинов – юрист, писател, публицист, демократ, любител на природата и музиката, планинар, пътешественик, бохем, един от малцината духовни аристократи и безспорно между най-големите таланти в българската литература.

В памет на големия българин са именувани редица места като нос Алеко на антарктическият остров Ливингстън, връх Алеко в Рила и местността и туристическият център „Алеко“ на Витоша.

Честита Нова година!*

Алеко Константинов

Я ще бъде честита, я кой знай... От рождение и до гроба ний все туй чуваме „Честита Нова година“, па то от „честитост“ отишло, че се не видяло... Мигар от 1 януари 1887 година Олимпий Панов и Узунов не са получили стотина благопожелания с туй пусто „Честита Нова година“, а не се изтекоха ни два месеца, и тези незабравими борци загинаха от братски куршуми, сред най-варварски изтезания, и, обратно, самите палачи, върху главите на които са се изсипали тайно проклятията на стотини хиляди българи - те си проживяха честито цяла верига години, окръжени от почестите и ласкателствата на безхарактерната рабска папlach... Иди му разбери!

Мигар Стамболов, на 1 януари 1894 година не е получил хиляди честитявания и насърчения да следва храбро борбата със северната мечка, а пък северната мечка стъпила върху една пета част от земното кълбо, хич не мига даже и не щеше да знае, че някаква си бълха пълзяла под опашката ѝ. Мечката едва-едва си помръдвала опашката и бълхата отиде, та се не видя.

Мигар същият Стамболов на 1 януари 1895 година не е получил множество поблажки с „Честита Нова година“, а пък то баш посред годината такива добрини се посипаха върху главата му, от каквито нека бог да пази цялото челоучество.

Мигар почитаемото правителство начело на Народната партия, към която се числи всичко „честно, благородно и интелигентно“, няма да получи утре, на 1 януари 1897 година, хиляди честитявания и подкрепи за борба с калната опозиция, към която се числи всичко, „безчестно, подло и невежествено“. Да, ще получи. И току виж, че дивият български народ не оценил някое истинско благодеяние, каквото например търговския договор с Австрия - моля ви се с Австрия! С тази майка-благодетелница на на-

шата татковина, що денем-нощем сълзи рони и богу се моли, да ни сподоби със Санстефанска България, и е всеки час готова да ни поднесе Македония на тавичка, както поднесе златната сабя на нашия благодетел Абдул Керим паша - току виж, казвам, че нашият народ не оценил великото икономическо значение на двойната победа, и току ще чуем един ден, че почитаемото правителство осъмнало с някое малко главоболие в краката... Тъй върви светът, какво ще му направиш!

Па и не може бе, джанъм, на всички да се угоди. Когато за „Свобода“ всичко е мрачно, за „Прогрес“ всичко е светло. Колело!...

Но не мислете, че това става само от изменението на обстоятелствата. Обстоятелствата никак не повлияха на някои твърди характери. Вземете за пример господин Йордан Йонова: изпотрепал се горкият да се бори за благоденствието на милото ни отечество; гдето седне, гдето стане, все една и съща мисъл го мъчи - как да облагодетелствува своята татковина, как да възцари мир и правда на земята. Ама нà, разбира ли ти българинът от честност и безкористие!... Може ли той да оцени своите достойни синове. Впрочем този благороден труженик е все пак достатъчно оценен, защото и днешното болшинство се гордее с него, както се е гордяло и болшинството на миналия режим. Ето такива са наличностите, на които ако пожелаеш: „Честита Нова година“, можеш да бъдеш уверен, че думите ти няма да отидат на вятър...

Но ако се взрем още по-внимателно, ще дойдем до заключение, че в цяла България най-честити са... княжеските коне! Всякой ще се съгласи, че най-хубавата част на българската столица съставляват тъй наречените нови квартали; в сърцето на тия квартали се е простряла една разкошна градина, окръжена от едната страна с двореца на господина Стоилова, президент-министъра на Българското княжество, от другата страна с двореца на господина Начови-

ча, любимеца на българския народ. Всред тази огромна градина се издига гордо... не Българският университет, не-е!... Издига се гордо... дворецът на княжеските коне-Манежът. На югозапад от тази колосална ограда, под задницата на новия президентски дворец, се е сгушило, обезформено от тази нова постройка, подареното място, върху което ще се строи първият Български университет, заедно с паметника Васил Левски и с паметника на загиналите за освободението ни доктори, ще окръжават като лакейска свита двореца на княжеските коне... ха-ха, ха-ха!... Колко си честито, мило мое отечество, колко си честито!... И при всичко това аз, неблагодарният твой син, мисля и ще продължавам да мисля, че българските студенти, че храмът на българската наука, заслужават предпочитение пред храма на княжеските коне, макар те да са от най-благородната маджарска порода.

Криво ли мисля аз, кажете ми откровено!...

Драги мои читатели, честита ви Нова година!

София, 31 декември 1896 г.

Щ а с т л и в е ц

Р. С. Господин редакторе, този подлистник излезе доста веселичък и не само демократически, ами, ако искате да знаете, и малко социал-демократче пада, но не се безпокойте, защото нашите социалисти ни познават много добре и са убедени, че ний с г. Каравелова сме от буржоазията, от класата на тежките капиталисти... Кое кайш?...

Честита Нова година!

* Фейлетонът е публикуван за първи път във в. „Знаме“, год. II, бр. 69 от 01.01.1896 г. с подпис „Щастливеца“.

Христо Ботьов Петков, според собствения му правопис, известен като Христо Ботев, е български национален герой, революционер, поет и публицист, роден на 6 януари 1848 г. (стар стил — 25 декември 1847) в град Калोфер в семейството на учителя, книжовник и обществен деец, даскал Ботьо Петков (1815-1869) и Иванка Ботева (1823-1911).

Длъжностите на писателите и журналистите

*Тази статия на Христо Ботев излиза във в. „Независимост“, в. IV, брой 52 на 12 октомври 1874 г.

Христо Ботев

Послушайте, мои мили гълъбчета, моите старешки съвети и възползвайте се от обстоятелствата. Който от вас остане без работа и няма с какво да живее, който от вас изпадне и не може да прехрани жената си и децата си и който от вас има намерение да стане „благороден“ просяк и да живее по-лесно от „неблагородните“ просяци, ние го съветваме или да стане учител, или да пише различни книжки, или да издава вестник. Тия три занятия са и лесни, и полезни, и честни, и сити. А нашата публика? — Не грижете се за тая публика. За тая публика между ахтоподът и шопските цървули в Мраморно море, между кокошката и гаргата и между Мемшиш паша и Нютона не съществува никакво различие. И така, купете си пера и мастило и захванете своите занятия, колкото се може по-скоро, защото днешното развитие на българския народ е най-благоприятно за врабците.

Слушайте и това. Ако някой се осмели да ви каже, че сте бездарни, че сте луди, че не знаете какво говорите и че мозъкът ви се намира в петите, то го изпсувайте с хамалски изражения, наречете го шпионин и народопродавец, кажете му, че той е продал совестта си и перото си на японците, на абисинците — това е се едно, — и помолете публиката да го не слуша и да не приемава думите му за факти. Разбира се, че публиката има свои слабости, следователно вие, ако искате да попаднат вашите думи на здраво място, сте длъжни да похвалите по-млечните крави и да им дадете титли: „сахарчица“, „халвица“, „високоблагородия“ и пр.

Слушайте, братя врабци и цанцугери! Аз мога да ви уверя, че ако послушате съветите ми и ако се възползвате от обстоятелствата, то вашата прехрана е обезпечена и вашето име ще да се почита и уважава от восток до запад. Но тежко ви и горко ви, ако похвалите някой сиромас, някой хъш или някой западнал търговец! Ако направите подобно престъпление, то работата ви е спукана. Чорбаджиите не обичат оние писатели, които турят имената им на един ред със сиромасите. Вардете се. Слушайте още и това. Ако някой чорбаджия ви помоли да го не хвалите във вестника си и да го не срамите пред ония, които познават неговите „несъществуващи“ благодеяния, то вие го не слушайте. Маслото не разваля яденето, а похвалата не произвежда пагуба за кесията. „Кроткото агне от две майки суче“ — говори българската пословица, а в пословиците се заключават стари истини. Хвалете и не бойте се. Хваленето не иска хляб и топли обувца, а за лъжите не вземат нито гюмрюк, нито бедел-параса. Вашата стока ще се продава без акциз и без полицейски надзор, следователно — вие и вашето домочадие можете да бъдете съвсем спокойни. Ако някой от вашите граждани направи някое беззаконие и ако тоя гражданин ви плаща акуратно за годишното течение на вестника, то и в такъв случай вие сте обзани да премълчите и да не говорите за това беззаконие. Ако премълчите, то няма да ви се отяде от езика, а ако не премълчите, то няма кой да ви каже „аферим“. Секи човек има свои грехове и сяка душа се бои от адските духове, следователно мълчанието е една от ония добродетели, които се похваляват от сяко пъповъзвишение и от сяко щастливо миропознание. „Ох, агне мое, мълчанието е голяма добродетел“ — говорят калугерите на своите неопитни почитатели, които се приготвяват да бъдат техни ублажители. „Ах, чедо мое, мълчанието е Христова добродетел“ — говорят духовниците на елеокожите вдовици, които се приготвяват да живеят „о господе“. „Ех, мой синко, мълчанието е една от най-главните комерчески добродетели“ — говори пъповъзвишеното величество на своите подчинени, които му помагат да се кълне пред купувачите си и да лъже и с ушите си. Идете после това и не говорете, че мълчанието е голяма добродетел!

После мълчанието върви смиренито. Ако желаете да ви хвалят хората и ако ви се иска да живеете наготово, то свивайте полите си даже и пред ония свои благодетели, които ви хранят само с мазни обещания. Пословицата, която казва, че „по-добре днес попарник, нежели до неделя тутманик“, няма никакво значение за журналистите. Кой знае из коя дупка ще да изскочне заец? С една дума, вие сте длъжни в това отношение да бъдете много по-чисти и много по-кротки християни, нежели Дорчо ефенди. „Ако някой (богат човек) ви удари плесница по едната страна, то вие му обърнете и другата“; а ако някой (богат човек) ви каже, че сте глупави и че не знаете какво бръщолевите, то идете на другия ден и помолете го да ви даде добър и умен съвет за това или за онова ваше предприятие. Ако направите така, то бъдете уверени, че след няколко недели вашето име ще да се прослави по сичкия град и вие ще да бъдете наречени благонадежден и разумен човек.

Третята длъжност на писателите и на журналистите е да просят деликатно и да подмамат своите благодетели с особено изкуство. Ако имате намерение да издавате „Напредок“ или „Хитър Петър“, то отваряйте ушите си и не лапайте мухите. Когато чуете, че някой базергянин е получил наследство или че е спечелил 20-30 хиляди гроша с някоя леснина, то идете на другия ден при него (в това време той трябва да има кеф), разкажете му своето незавидно положение, обвинете времето и скъпията (и скъпията е богоугодна на пъпестите базергяни) и явете му умилително и сладкозвучно, че вашата най-голяма дъщеря е порасла вече и че възрастна ѝ ви задава големи грижи (N.B. Даже и женените сърца биват нежни към порасналите дъщери). Когато извършите сичкото това, то повдигнете малко страните си, захлупете отчасти очите си, поухилнете се кисело и помолете великия патриотин да запише няколко екземпляра от вестника ви и да ги хариже на сиромашките деца.

Слушайте и това: ако тоя благодетел на човеческия род ви каже, че той няма време да чете и че вашият вестник му се не харесва, то и в такъв случай не губете куража си. „Не четете, а сичко знаете“ — му кажете вие и вашият успех ще да влезе сам в джеба ви. А какво трябва да пишете в своите книги и вестници и какви идеи сте длъжни да проповядате? О, за това не трябва ни да мислите. Земете пример от „Хитър Петър“, поучете се из „Гражданин“, възползвайте се от програмата на „Напредок“, приемоте направлението на „Източно време“, усвойте клисурските идеи на отец „Век“, изучете премъдростите на „Дунав“, оженете се за „Училището“, нахрапайте се из „Читалището“, и вашата работа е свършена. Ние не живеем вече в оние темни времена, когато нашите писатели и журналисти ходеха да търсят душевна храна по гръцките купища и по турските кавенета. Днес царува XIX век. Разбира се, че ние говорим тук не за Балаба-

новия „Век“. Тоя „Век“ не прилича даже и на своя брат „Напредок“, когото самата природа е създала отличително от сичките други живи същества. В нашия деветнайсети век българската литература се е обогатила даже и с такива съчинения, които ще да научат Паничката да слуша, г-на Ангелаки Савича да мисли, Найденова да блее, г-на Геновича да сънува, отца Балабанова да преде, а дядо Блъсков да плете чорапи.

И така, падайте на колене и поблагодарете, мои мили врабци и цанцугери, бача си Добря Войникова, който се е постарал да ви напише „Теория на словесността“ и който се е завзел да ви направи хора. Нам отдавна вече е нужен такъв човек и такава книга. Същото говори и остроумният критик във в. „Напредок“. Досега хората са се учили в различни училища и изучавали са всевъзможни книги и науки, а отсега работите ще да се опростят и улеснят. Земете книгата на Войникова, прекръстете се, прочетете я и станете разумен човек и остроумен писател. Разбира се, че ако отец Марко Балабанов да би се родил после г-на Войникова, той не би ходил в Париж да изучава Ламартина и не би се върнал без мозък. Но историческите съдби са необясними. Боже мой, кой дявол се е надеял, че из главата на г-на Войникова ще да се роди такава нравствена сила, която ще да захлупи под калпака си даже и г-на Оджакова и неговата „Наука за песнотворството“! Както щете, а на г-на Войникова трябва да се окачи голямото петало. (Букурещките чорбаджии завиждат.) Ако г-на Оджаков ни учи само да пеем „Чам-чам дибинде“, то Войников ще да ни научи да мислиме (радвай се, г. Сапунов!), да пишеме (радвай се, г. Найденов!), да разсъждаваме (радвай се, г. Савич!), да философствуваме (радвай се, Мемшиш паша!), да дипломатизираме (радвай се, дядо Блъсков!) и да мъдрословиме (радвай се, г. Войников!). Из последния брой на „Хитър Петър“ се види, че влиянието на г-на Войникова се разпространява необикновено бързо. Боже мой, и г. Паничков е захванал вече да блее, а ние сме имали слабост да мислиме, че това словесно животинче е способно само за клисарин или за „червочист“ по касапниците. Идете после това и не радвайте се г-ну Войникову! Но г. Паничков си има и врожден талант. Секи от вас знае, че зимно време в Калофер остават само жените, селските терзии, копачите и поповете, защото мъжкото население отива в Цариград да шие на Амбарът. В това време в Калофер дошел нов ага. А кой ще да го посрещне? Жените и поповете решили да изпроводят г-на Паничкова да се поклони на забитинаи да му каже „добре дошел“, защото г. Паничкова още в онова време се считал за „окумушин“. Г. Паничков отишел в конака, поклонил се на агата и рекъл му смирено: „Сен сын пезевенк, аго!“ Разбира се, че на агата се не харесало това приветствие и той захванал да бие калоферския „окумушин“. Тряба да ви кажа и това, че из къщата на г-на Паничкова се видел конашкият двор, а сестрата на окумушина стояла на прозореца и гледала как ще да бъде посрещнат брат ѝ от агата. Когато тя видяла, че бият „окумушина“, то извикала: „Мамо, а, мамо, бият Димитърча!“ — „А защо го бият?“ — попитала майката. — „Димитърчо наддува агата“ — отговорила дъщерята. Из сичкото това вие видите твърде ясно, че редакторът на „Хитър Петър“ е бил знаменит още в онова време, когато е мислил с мозъка си, когато е слушал с ушите си и когато е говорил с устата си.

Но както и да е, а българската журналистика напредва. Ние сме твърдо уверени, че ако се появят още един „Хитър Петър“, още един „Гражданин“ и още един „Напредок“, то българският народ ще да отнеме „Баламук“ и лудите ще да останат без столнина. Токвил говори, че сяко едно правителство прилича на народа си, а аз ще да кажа, че българската журналистика прилича на нас с вазе. Когато публиката няма нужда за здрава храна, то за шарлатаните се открива широко поле. Нека ни дава господ бог повече разум и по-малки пъпове!

Древните цивилизации, забравени от историята

Страната Пунт

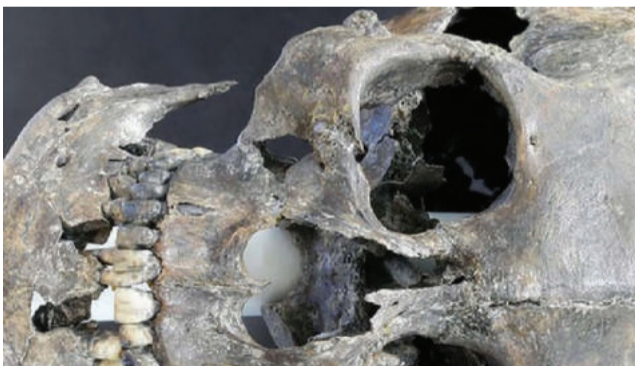
Знаете ли какво е Пунт? Някога бил известен като рая на Земята. Пунт било царство в Африка, където по-късно търгували древните египтяни. Според теорията на учените, Пунт населявали южните части на днешен Судан, по южното крайбрежие на Червено море. Някъде по поречието на Нил и по границите на Етиопия и Судан. Знае се, че Пунт и Египет са започнали търговия помежду си през XXVI век преди Христос. По същото време на власт бил Куфу (Хеопс). Тогава е изградена и Хеопсовата пирамида в Гиза.

За Пунт разбираме повече, благодарение на египтяните. Според техните записки стоките, получени от Пунт били злато, смирна, слонова кост. От египтяните разбираме и за многобройните морски експедиции до Пунт. Но така и не става ясно къде се намира това загадъчно кътче от историята.

Царството на Сила

Сила са една от най-дълго царувалите династии в световната история. Те управляват почти целия корейски полуостров в периода от 57 г. пр. Хр. до 935 г. След себе си не са оставили много за изучаване от археолозите. Наскоро при разкопки обаче, бяха открити костите на жена, починала към края на 30-те си години, край историческата столица на Сила (Gyeongju).

Анализът на костите разкрива, че тя е била вегетарианка, чиято диета е включвала ориз, картофи и зърнени храни. Нейният череп обаче е странно издължен.

Сила са основани от монарха Бак Хеокгеос (Bak Hyeokgeose). Легендата разказва, че той се е излюпил от мистериозно яйце в гората и се оженил за кралица, родена от дракон.

С течение на времето културата на Сила се развила до централизирано йерархично общество с богата аристократична класа. Въпреки че находките на човешки останки от представители на Сила са голяма рядкост, археолозите са открили разнообразни луксозни стоки, творение на този народ: от златна кама, през железен Буда, до различни бижута. Всички те се пазят в Националния музей в Дженджу в Южна Корея.

Нок

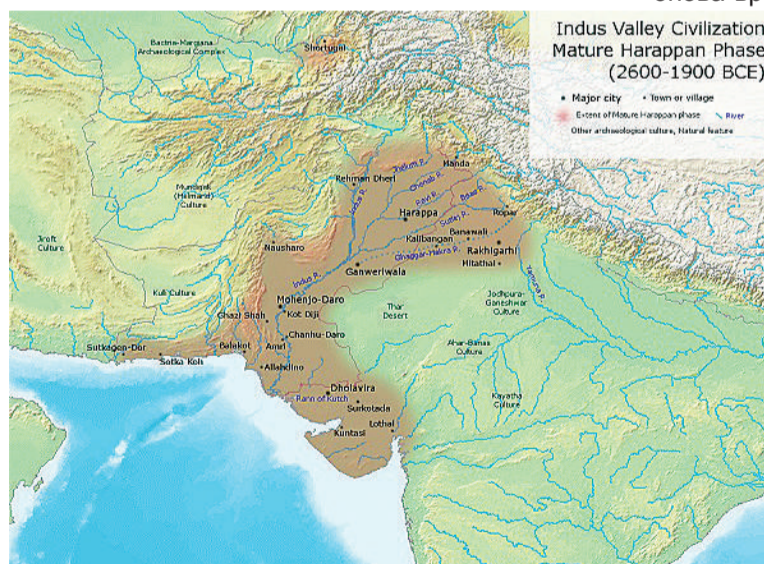
Мистериозната и малко позната култура Нок е просъществувала на територията на днешна северна Нигерия от около 1000 г. пр. Хр. до около 300 г. Свидетелства за Нок са открити по случайност по време на миннодобивни дейности през 1943 г., твърди музеят на изкуството Метрополитан в Ню Йорк.

Миньори изкопали глава на статуя от теракото, свидетелство за богатата скулптурна традиция. Оттогава са открити още много и сложни теракото скулптури на хора, включително на такива, носещи бижута и други символи на властта, познати от находки, свързани с Древен Египет. Открити са и скулптури на хора с различни болести като например елфантиазис.

За мистерията, обгърнала Нок, допринесла и фактът, че намерените артефакти са били премествани от своя контекст без съответния архелогически анализ. През 2012 г. САЩ върна на Нигерия колекция от фигурки от времето на Нок, които са били откраднати от Националния музей на Нигерия и вкарани контрабандно в Америка.

Индусите

Отново една от най-дълго просъществувалите цивилизации – от около 3300 пр. Хр. до около 1600 г. Територията им се простирала от реката Инд, намираща се в днешен Пакистан до Арабско море и Ганг в Индия.

Индусите са известни и под името „харапани“. Може да ги срещнете и като Харапска цивилизация. Били са изключително напреднали – не е за вярване, но са имали дентисти. Защото според изследване публикувано през 2006 г. в Nature, учените са открили 11 пробити кътници на хора, населявали долината на Инд преди 7500 до 9000 години. Друго доказателство за тяхното развитие са уникалните канализационни и дренажни системи, хранилищата за зърно, както и многобройните артефакти

Гробница на етруски принц

като глазирани мъниста и керамика. Като причина за край на Харапската цивилизация се посочва миграцията. Резултатите на изследване от 2012 година сочат, че именно засушаването и по-късното търсене на по-влажен климат са станали предпоставка за умирането на цяла една цивилизация.

Етруските

Те са по-познати на хората от останалите култури, но все пак доста дълго време са били пренебрегвани. Населявали са днешна северна Италия в периода от около 700 г. пр. Хр. до около 500 г. По-късно най-вероятно са били асимилирани от римляните.

Етруската държава била теократична, което значи, че отделяли доста голяма част от ежедневието си в ритуали. Етруският народ е имал писменост. През 2013 година, учените са открили впечатляваща гробница, принадлежала някога на етруски принц.

В Поджо Кола (Poggio Colla) е открито най-старото изображение на раждане в западното изкуство, както и пясъчна плоча с размери 1,2 на 0,6 м с редки гравюри на етруски език. Именно етруски комплекс е бил най-голямата сграда в Средиземноморието по онова време. Там са открити над 25000 артефакти. За сега няма много запазени писмени извори на етруски език.

Сансиндуй

Когато през 1929 година фермер открива артефакти от непозната досега цивилизация, светът е озадачен. По-късно се оказва, че той е първият открил останки от Сансиндуй. Години по-късно – през 1986 г. са открити нефритени резби и бронзови скулптури високи 2,4 метра. Кои били Сансиндуй? Те са култура от Бронзовата ера. Населявали са областта на днешната китайска провинция Сичуан.

За тях няма достатъчно информация. Можем само да гадаем какви всъщност са били. Говори се, че били добри в изкуствата. Майсторили маски от злато и бронз на техни предци или богове. Или поне така предполагат археолозите на Музея Сансиндуй в Китай. Цивилизацията им обаче изчезнала много отдавна – преди 2800 или 3000 години. По-късно били открити доказателства за тях в друг древен град – Джинша. Предполаганията са, че народът на Сансиндуй е мигрирал там заради силно земетресение, което пренасочило водата на река Мин (Сичуан).

Тайните на най-големите

Детето носи бележник с двойки? Това още не е повод родителите да се притесняват и да го смятат за пълен некадърник без бъдеще. Не всички гении и велики хора могат да се похвалят, че са били отличници в училище. Дори точно обратното.

Бащата на великия **Волтер**¹ искал синът му да стане юрист и затова го изпратил в йезуитски колеж, където пълнели главата на бъдещия гений с «латински и всякакви подобни глупости».

Но младият Волтер не залягал над тези занимания, а юридическата кариера съвсем не го привличала. Разочарованият баща казал за него и брат му: «Отгледах двама глупаци. Един глупак в проза, а другия - в стихове.»

Доста лош ученик бил и **Исаак Нютон**. Взел се в ръце, когато го набил един съученик.

Понеже бил болезнено и слабо дете, решил да покаже, че поне в уроците го бива. И удивил учителите с изключителни способности.

Ото фон Бисмарк² бил посредствен ученик. Постъпвайки в университет в Гьотинген, бъдещият канцлер на Германия предпочитал

развлеченията с приятели, т. е. държал се като типичната «златна младеж» от онова време и дори участвал в 27 дуела.

От всички предмети в училище, на **Наполеон**³ му се отдавала само математиката.

Людвиг ван Бетовен⁴ през целия си живот писал с грешки,

а аритметиката в училище така и не усвоил.

Родителите на създателя на Теорията на относителността **Алберт Айнщайн**⁵, който също не бил сред отличниците, говорели пред близки и познати, че нямат илюзии относно неговото бъдеще и се надяват да си изкарва

хляба с някаква по-простичка дейност.

Александър Сергеевич Пушкин⁶ буквално плачел в часовете по аритметика, а по успехи в учението в лицей бил втори отзад напред.

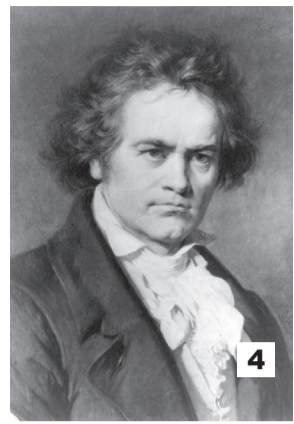
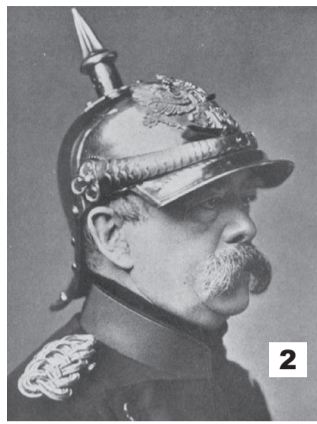
Владимир Маяковски⁷ в училище нямал интерес към литературата, дори не могъл

да дочете до края «Анна Каренина».

Големият съветски ракетен конструктор **Сергей Королев**⁸ рядко получавал оценки повече от 3.

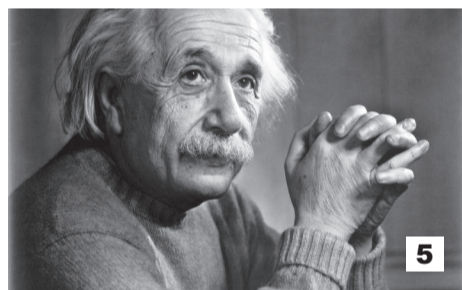
Антон Павлович Чехов⁹ дори веднъж останал да повтаря класа в гимназията.

impressio.dir.bg

10 ВЕЛИКИ ДВОЙКАДЖИИ

Пушкин плачел в часовете по аритметика, Чехов бил повтаряч

Какво образование ще завърши човек - зависи от ДНК

Какво образование ще завърши човек и колко лесно ще му бъде това, зависи в голяма степен не от неговите усилия, а гени. Това показват резултатите от най-голямото генетично проучване в историята, съобщава MIT Technology Review.

В проучването са използвани ДНК данни на 1,1 млн. души, които са анализирани от експерти от над 40 институции и научни заведения. Оказва се, че има над 1000 връзки между гените на хората и колко нагоре в образователната стълбца ще могат да се изкачат.

Данните сочат, че хората с най-нисък генетичен резултат, имат само 10% шанс да са завършили колеж. Същевременно, 50% от хората с висок генетичен резултат може да са завършили колеж или университет.

Учените този път са успели да локализируют и кои гени имат роля за това. От полза са новите технологии, които позволяват изучаване на голям брой хора, което дава възможности на учените да проследяват и най-малките разлики в генома, които се оказват определящи колко висок ще бъде даден човек, колко лесно ще се разболява и към какви болести ще е податлив, а вече и колко умен ще бъде.

Ползата от всичко това може да дойде във формата на генетичен тест за интелигентност. Той ще може да се прилага на малки деца и така родителите и учителите им ще знаят по-добре какви са техните способности и ще могат да подготвят подходящ учебен план и подход. Според самите автори на проучването обаче в момента подобен тест не стои на дневен ред, ще е прибързано да се прилага и не е подкрепен от науката.

И докато учените са открили връзката между гените и образованието на човек, те все още не знаят как и защо се формира тя. Едно вероятно обяснение е, че става дума за сбор от различни умения, които

Най-голямото генетично проучване в историята дава интересни резултати

се определят от гените и този сбор води до по-добри възприятия и като цяло - по-голямо желание за учене.

Учените обаче смятат, че от голямо значение е и социалната среда. «Това не са гени, които имат еднакъв ефект навсякъде. Те се отразяват на крайния резултат дискретно и трудно могат да се проследят, като ефек-

тите са видими само при сравняване в огромни групи хора», казва Ерик Туркхаймър, психолог от Университета на Вирджиния, който не е участвал в проучването, но подкрепя резултатите.

Според Даниел Бенджамин, един от авторите на проучването, все още има доста работа по усъвършенстване на метода, преди да може да се използва за индивидуални прогнози за образователните възможности на даден човек. «Има още много работа преди дори да започнем да говорим в тази посока», казва той.

ПРОБВАЙТЕ СЕ С НАЙ-КРАТКИЯ ТЕСТ ЗА ИНТЕЛИГЕНТНОСТ В СВЕТА САМО С ТРИ ВЪПРОСА

Тестът за когнитивни разсъждения (Cognitive Reflection Test - CRT) е определен като най-краткият IQ тест в света - той е само от три въпроса.

Въпросникът, разработен в Принстън през 2005 г. от психолога Шейн Фредерик (Shane Frederick), има за цел да тества способността ви да игнорирате очевидното и да мислите по-рационално. Или на психологически жаргон, колко сте добри в игнорирането на система на мислене 1 (интуиция) в полза на система на мислене 2 (аналитичност)?

Разбира се, за да докажете, че сте гений трябва да получите правилен отговор и на трите въпроса, но скоростта също има значение.

Не забравяйте, че въпросите, може да не са чак толкова прости, колкото изглежда на пръв поглед. Дори и студенти в някои от най-добрите университети в света

(включително и Йейл, и Харвард) не успяха да отговорят правилно на трите въпроса. Всъщност, само 17% постигнаха перфектен резултат.

Въпросите:

1. Бухалка и топка струват 1,10 долара общо. Бухалката струва 1 долар повече от топката. Колко струва топката?

2. 5 машини за 5 минути произвеждат 5 елемента, колко време ще е нужно 100 машини да направят 100 елемента?

3. В езеро има група листа от лилии. Всеки ден площта, заета от листата, се удвоява. Ако са необходими 48 дни, за да покрият цялото езеро, колко време ще е нужно за покриването на половината от езерото?

Отговорите

1. 5 цента - има много голяма вероятност да решите, че са 10 цента. Отговорът всъщност е малко по-малко - 5 цента за топката плюс бухалката, която струва 1.05 долара ще станат общо

1.10 долара. А 1.05 долара е точно с 1 долар по-скъпо от 5 цента. (Проучване на Принстън установи, че хората, които са отговорили 10 цента са «значително» по-малко търпеливи от тези, които дават верния отговор.)
2. 5 минути - интуицията може да ви подсказва 100 минути, но за щастие, не е нужно толкова дълго време. От въпроса може да определим, че са нужни точно 5 минути, за да може една машина да направи един елемент. Заради това, ще са необходими 5 минути, за да се направят 100 елемента от 100 машини.
3. 47-мия ден - интуитивно изглежда, че за половината от броя на дните, 24, защото езерото ще е наполовина покрито с листа. Но ако площта на езерото обхващата от листа на лилии се удвоява всеки ден, това ще е нужно само един ден, за да може покривката върху половината от езерото да го покрие цялото. Махнете един ден от 48 дни и ще останат 47.

Освобождението на София - 4 януари 1878

Навършват се 141 години от освобождението на София. В статия от декември 1927 г. вестник „Отечество“, орган на Съюза на запасните офицери, разказва за това важно събитие от нашата история. Поводът тогава е 50-годишнината от този акт.

„Освобождението на София от нашите братя руси е страница, свързана с кървавата епопея при Плевен. Осман паша, упоритият и героичен защитник на Плевенските висоти и редути, с право смятал, че докато е свързан със София, той ще може не само да брани Плевен, но и да премине в настъпление при удобен случай.

Действително, докато Плевен бил в непосредствена връзка със София, Османпашовите войски имали в изобилие и хранителни, и бойни припаси. Почти до началото на октомври 1877 г. турците редовно внасяли в Плевен храни и бойни материали по шосето Плевен – Орхание – Арабаконак – София. По това шосе турците до пълната обсада на Плевен били устроили дори няколко укрепени пункта, заети с достатъчно артилерия и пехота. Задачата на тия пунктове била – бране на съобщенията със София, от която през Орхание (дн. град Ботевград) постоянно сновали коли с различни и изобилни припаси. Освен това, още при започването на Руско-турската война, в София бил съсредоточен близо 20-хиляден гарнизон под началството на Фарик-Осман паша. По-късно, когато Плевен бил напълно обложен от русите, Осман паша смятал, при един ненадеен излаз, да поеме към Орхание и София. Ако беше сполучил, Осман паша щеше да причини нови и грамадни жертви на русите – първом при Орхание, тоя „втори Плевен“, както тогава го наричали, и после в околностите на София.

Между това, докато се разигравали кървавите боеве около Плевен, турците започнали и укрепяването на София: ежедневно турските войници заедно със заставените да работят по редутите софиянци, усилено укрепявали Лозенец (Курубалгар), Коньовица и Слатинската висота. Осман паша от Плевен не само настоявал за издигането на нови укрепления, но искал и групирането в Софийско на една 150-хилядна армия. За щастие, Високата Порта отблъснала тоя Османов план, бъдещата българска столица през цялото време на войната останала като военен склад.

На 4/16 ноември 1877 г. се туря началото на оня победоносен руски марш, който донесе и свободата на София, след като на тоя ден генерал Скобелев зае при Плевен Зелените гори, генерал Гурко, който бе вече превзел Горни Дъбник и Телиш, излязъл от състава на обсадната армия. Назначен за командващ Западния отряд, генерал Гурко насочва войските си по шосето Плевен – Орхание – София. На 11/23 ноември русите завладели важната позиция при с. Правец, ключ на заемаването на Орхание: „Правец наш, Орхание тоже наш“ – казвали радостно освободителите. И наистина, една седмица по-късно победоносните отряди на генералите Елис и Дандевил вече нахлували в тесния и страшен Арабаконак.

Докато ставали тия събития на стотина километра от София, турските власти в града станали неспокойни. Още от септември започнали арести на подозрени граждани и селяни, а на 15/27 ноември, за да всели ужас у софиянци, в няколко софийски пазарища и махали били въздигнати бесилки – на Куручешме, на Говеждия и Конски пазари, па и на други площади, се залюляли няколко трупа на обесени българи. А на 7 декември, оковани в жезла, били подкарани по Цариградското шосе мнозина видни софиянци, пазени от усилена военна стража. Арестите и подир това продължили: нови 50 видни граждани, между които и неколцина учители, турците също тъкмели да интернират, но чуждестранните консули се намесили и осутили тая мярка.

А краят на турското господство в София приближавал...

Подир невероятно труден зимен марш през тесния, зиме дори недостъпен Арабаконак, войските на генерал Гурко завзели с. Саранци. От тук вече пред изнурените ратници се откривало хубавото Софийско поле.

Софиянци посрещат генерал Гурко, гравюра от 1878 г. Снимка: www.stara-sofia.com

„Вероятно нямаше да преминем Балкана, ако не бяха тези мълчаливи и силни българи, донесли ни хляб и топла храна. Накараха ни да махнем конете, за да запрегнат своите волове към оръдията и така тръгнаха първи да прокарват пъртина през преспите и чудовищния студ“. – **Генерал Йосиф Гурко**

На 19/31 декември руски части били вече заели позиция при селото Горни Богров, както се казва – под носа на София.

Едва на 20 декември 1877 г. (1 януари 1878 г. н. ст.) откъм София настъпили 15 турски табора (бел. ред. - *табор е турска войкова част, в състава на която влизат между 500 и 800 войника*) с десетина топа. В сражението турците, след като оставили близо 1000 души убити и откарани в София двойно повече ранени, оттеглили се в околностите на с. Враждебна.

На 21 декември/ 2 януари пламнало ново сражение при Враждебна. Тук турците смятали, че пълноводният по това време Искър ще спре по-нататъшния марш на русите към София. Ето защо те се залостили главно около Враждебския мост; но когато забелязали, че русите вече прецапват през ледено студентите Искърски води, подпалили моста и отстъпили. Запалено било от турците и село Враждебна. Явно ставало вече, че борбата, може би, упорита и кървава, ще се води на Софийските редути.

Но дотам работата не стигнала.

Разнебитени и морално сразени, турците намерили за по-добре да напуснат и София.

23 декември/4 януари бил последният ден на турското господство в София. През тоя ден в града настъпила страшна бъркотия: заскрибуцаха коли, проточили се конски кървани, на тълпи на тълпи урижени низами бързали... Страшен глъч и хаос настанал по Княжевското шосе: в пълно

безредие тук се размесили хора, коне и коли; цялата тая папlach от войници и обози нервна, уплашена, изморена, бяга към Кюстендил. Трагична, но заслужена съдба на един тираничен петвековен завоевател, живял в леност и лекомислие, в паразитизъм. Сега тоя ленив господар бягаше позорно, погнат от ножа на братята освободители, които от Саранци до Враждебна оставиха костите на хиляди руски синове по Софийското поле.

На 24 декември/5 януари с тържествен марш при развяни бойни знамена и при гърма на барабани и музики братята освободители влезли в София. Велик момент! Бъдещата българска столица била честита след 450-годишен живот на тъги и неволи да срещне православна християнска войска, невиджана от времето на Иван Шишман.

Народът, безпамятен от радост, масово се юрнал към Орханийското шосе за среща на самия генерал Гурко. Изпроводили го чак до къщата, отредена за негова квартира (бел. ред. – *на ъгъла на бул. „Витоша“ и ул. „Алабин“*). Победният военен парад бил пред съборната черква „Св. Крал“ (дн. „Св. Неделя“), в която бил отслужен тържествен молебен.

След заемаването на града, генерал Гурко назначил за военен комендант княз Оболенский. Скоро след това обаче дошъл генерал Пьотър Владимирович Алабин, който се заел с уредбата на гражданското управление.

Така от 24 декември 1877 г./5 януари 1978 г. София заживяла свободно.

Благодарение на Алабин, замрелият турски град София се съживил: явила се българска стража, съставил се български градски съвет – полъхът на гражданската свобода се почувствал. Неуморимият Алабин поставил основите на библиотека, дарил 25 хил. рубли за паметника на Васил Левски, дарил и за много други културни нужди. Благодарна София има улица, кръстена с името на тоя деятел.

След седемдневен отдых, генерал Гурко потеглил с героите си към Пазарджик и Пловдив. Нека прибавим, че в София русите намерили 6 турски военни знамена и големи запаси от жито, брашно и бойни припаси. Само в една от софийските джамии били натрупани 20 хил. сандъка с разни материали и с надпис „За Плевен“.

Спомняйки си горните велики дати в своя живот преди 50 години, столицата трябва с благоговение и възторг да възвеличи великия подвиг на освободителите, принос към най-великата на света идея – за свобода!

Цветан Стоянов, в. „Отечество“, декември 1927 г.

На 10 януари 1944 г. англо-американците убиват 750 софиянци

Столицата е бомбардирана 11 пъти, ударени са Враца, Дупница и още 18 селища, загиват 2477 цивилни граждани

“Нужно е да се удари единствено столицата на България, за да капитулира цялата държава. Този град трябва да бъде унищожен, да загине, да бъде сринат до основи и в неговите развалини да се засеят картофи.” Уинстън ЧЪРЧИЛ

Общо по време на операция “Point Blank” (прицел от упор) София е бомбардирана 11 пъти, както и Враца, Дупница и още 18 селища. - Хвърлени са 45 265 разрушителни и запалителни бомби. Част от тях са със закъснител, за да избухнат по-късно, когато хората са напуснали скривалищата.

- Използвани са и бомби във вид на играчки и писалки, предназначени да убиват и осакатяват деца.

- Загиват над 2477 души, 99 на сто от които са цивилни граждани, жени и деца. Ранените са двойно повече. Разрушени са над 12 000 сгради. Изсипаният над столицата 4350-тонен бомбен товар срива близо 1/4 от сградния ѝ фонд. Материалните щети достигат астрономическата сума 24 млрд. лева. Демократът Чърчил посреща данните от разрушителните бомбардировки над България с думите: “Отлично!”.

“ Аз помня: С пружини-шейни бягахме от бомбардирана София ”

След жестоките англоамерикански самолетни нападения на 10 януари 1944 г. столичани започнаха масово да се евакуират

Две бяха двуетажните къщи в махалата: на ул. „Св. Георги Софийски“ 52 – на Мутафчийски, на 54 – на Млечевски. Нашата беше на № 50, оттатък Млечевски беше Донка Патичарката – защото гледаше патици и гъски, до нея пък бай Игнат беше кравар, пасеше си кравите на ливадата отсреща, там където сега се извисяват Висшата медицинска академия и Стоматологията. Нямахме двор без кокошки, че и прасета квичаха, чиста проба самозадоволяване, какъвто почин излезе по-късно по време на социализма. По едно време татко купи и коза, но мляко от нея не пихме – излезе ялова.

От Делчо Фурнаджията се купуваше хляб, олиото, солта и захарта. От днешна гледна точка живеехме бедно, да не кажа мизерно. Но, с малки изключения така беше за всички, затова не правеше впечатление, комшиите си помагаша, между дворовете на къщите имаше „комшулуци“, та на домакините да им е по-сгодно, когато са свършили олиото и трябва да прескочат до съседката да им отлее назаем.

Настрана от тази своеобразна комуна се държаха Млечевски – бизнесмени, ако употребим днешната терминология. Бизнесът развиваха на площадчето – има го и днес – срещу главния вход на Александровската болница. Единият държеше хотел „Росица“, винаги пълен с хора от провинцията, дошли да търсят лекарска помощ, както и на придружаващите ги роднини. До „Росица“ другият брат имаше работилница за ковчези: не всички излизат от болницата излекувани, та близките на починалия да не се лутат излишно...

Животът в квартала ни – „Крива река“, си течеше в обичайното русло до есента на 1943 г. Тогава започнаха масираните англоамерикански бомбардировки на София. В съзнанието ми на 6-годишно дете са останали спомените за воя на сирените, предупреждаващи за приближаващите се ята „летящи крепости“, така чувахме да ги наричат възрастните. А то такава им била (разбрах го много по-късно) марката “flying fortress”.

Татко грабваше двегодишното ми сестриче, увито в одеало, мене мама ме хващаше за ръка и бягахме да се крием в мазето на съседите Мутафчийски – нали тяхната къща беше двуетажна, солидна. Нощем ставаше светло като ден от „кандилата“, т.е. осветителните ракети, които самолетите изстрелваха за да се виждат по-ясно целите. После сирените свиреха „отбой“, измъквахме се от мазето и се прибирахме у дома. Зъзнехме, къде от страх, къде от студ – естествено прозорците бяха избити от взривните вълни. За смяна на стъклата нямаше що и да се мисли, та татко, който работеше в Държавната печатница и имаше

под ръка пергаментови листа, ги беше приковал с кабърчета към рамките.

10 януари 1944 г. След тази най-жестока бомбардировка на София, както много други столичани и ние се стегнахме за евакуация в родното село на баба ми Две могили. Люта зима, татко и дядо са се впрегнали в креватна пружина, която като шейна влачат по залежените улици. На пружината е натоварено най-необходимото – дрехи, юргани, тенджери и... кафез с кокошки.

По улиците – върволици от хора, трамваи естествено няма, нарядко минава каруца с покъщнината и малките деца, другите вървят отстрани; но пружините-шейни са най-масовият транспорт. Край сградата на Червения кръст (днес там е „Пирогов“) войници отбиват движението: има неексплодирала бомба. Такива отцепени райони има още няколко до гарата. Потоците хора, прииждащи от всички краища на София, се стичат именно към централната гара. Оставям на читателя да

пофантазира каква е била картината. Ще му помогна само с един шрих: при качването на конския вагон кафезът с кокошките се отвори и Булка, най-добрата носачка, се шмугна и изчезна под колелетата. Непрежалима загуба за баба ми.

Пътуването до русенското село (сега град) Две могили продължи три денонощия. Няколко пъти влакът изчакваше в тунелите по Искърското дефиле да отmine поредното ято „летящи крепости“. Имаше изчакване по гарите на насрещен влак, или поради ремонт било на релси, било нещо по локомотива, прикачване на нови вагони. По някое време от бохчите се изваждаше сухоежбината, проплакваха пеленачета. В едното кьоше на вагона имаше някакъв заслон: зад него в пода беше пробита дупка – това беше „тоалетната“ на няколкото десетки щастливци, които бягахме от бомбите. Аз бях особено горд, че геройски понасям да ми бодат грубите вълнени чорапи.

Константин Иванов

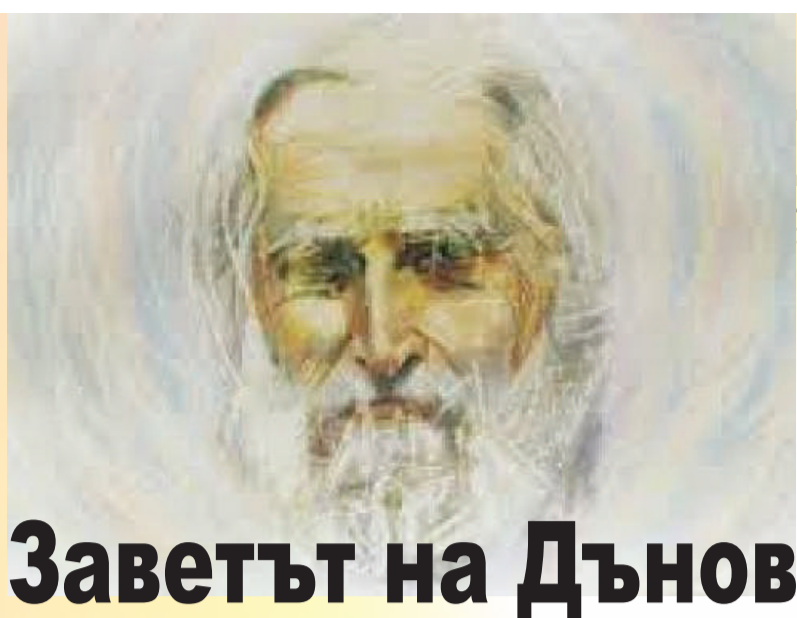
www.kvantov-prehod.org Проектант на символа на вестника художник-хералдик Христо Танев	Основател: акад. Атанас Панчев		Издателска къща „Новата цивилизация“ ЕООД, София Първа Инвестиционна Банка АД, гр. София IBAN: BG13FINV91501016554266 BIC KOD: FINVBGSF Отдел Разпространение и абонамент: 0888 69 33 59 Атанас Ралчев Панчев (за пощенски услуги)
	Главен редактор Петър Петров Редакционен колектив: Желяз Христов Ляна Фероли Автор на главата на вестника: Галина Фероли	Адрес на редакцията: 1172 София жк „Дианабад“ ул. „Никола Габровски“ №1 Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62 Тел.: 0893/ 83 84 97; 0887/08 19 59 e-mail: kvantov_prehod@dir.bg ISSN 1312-7063	

„С течение на времето съзнанието на човека се придвижва от един много дълъг период на неизвестност. Тази фаза, която индусите наричат Кали Юга (Kali Yuga) е на ръба на своя завършек. Днес ние се намираме на границата между две епохи – тази на Кали Юга и Новата ера в която навлизане. Постепенното подобрене вече се усеща в мислите, чувствата и действията на хората и скоро всички ще бъдат покорени от Божествения огън, който ще пречисти хората и ще ги подготви за Новата епоха. Така хората ще се издигнат до най-високото ниво на съзнание, необходимо за навлизането в този нов живот. Това е което някои разбират, като Възнесение Господне.

Ще минат няколко десетилетия, преди Огънят да дойде и да преобрази света, чрез въвеждането на нови морални устои. Тази огромна вълна идва от космическото пространство и ще залее цялата Земя. Всички, които се опитват да се противопоставят на промените, ще бъдат отделени и прехвърлени на друго място. Въпреки, че не всички хора на земята се намират на еднакво еволюционно развитите, новата вълна ще бъде усетена от всички. Тази трансформация не се отнася само за Земята, а за цялата Вселена.

Най-доброто и единствено нещо, което хората могат да направят е да се обърнат към Бог и съзнателно да издигнат вибрационното си ниво, така че да намерят хармонията, когато се потопят в мощната вълна.

Огънят, за който говорим ще подмлади, пречисти и реконструира всичко. Сърцата на хората ще бъдат освободени от мъката, проблемите и неувереността. Мислите и чувствата ще

Заветът на Дънов

се подобрят и повишат. Всичко отрицателно ще се консумира и унищожи.

Настоящият живот е робство. Осъзнайте ситуацията и се освободете от него. Излезте от затвора, в който се намирате. Жалко е, че има толкова много страдание и неспособност да се разбере, къде се крие истинското щастие.

Всичко, което ви заобикаля, ще се срине и изчезне. Нищо няма да остане от тази цивилизация. Земята ще се разтrese и ще изтрие тази погрешна култура, която държи хората в невежество. Земетресенията не са само механични явления, тяхната цел е да събудят съзнанието и сърцето на хората. Да се освободят от своите грешки и безумия. Да осъзнаят, че не сме единствените във Вселената.

Нашата Слънчева система преминава през район от Космоса, където е било разрушено цяло съзвездие. Преминаването през този район ще повлияе на жителите на Земята и всички други планети от нашата Галактика. Само Слънцата не са засегнати от тази враждебна среда. Този район се нарича „Тринадесетата зона“, известна още като „Зоната на противоречията“. Нашата планета се намира в тази зона от хиляди години, но вече се приближаваме към изхода на това пространство на тъмнината. Ние сме на границата на по-духовните зони, където

живеят по-развитите същества.

Земята вече е в едно възходящо движение и всеки трябва да се хармонизира с вибрациите на възнесението. Онези, които не направят това, ще загубят благата, които осигурява издигането. Те ще останат назад в еволюцията и ще трябва да изчакат десетки милиони години, преди идването на новата възходяща вълна.

Земята, Слънчевата система, Вселената, всичко поема по една нова посока, под импулса на Любовта. Повечето от вас все още гледат с насмешка на Любовта, но в действителност това е най-великата от всички сили. Парите и властта продължават да бъдат почитани, сякаш живота ви зависи от тях. В бъдеще всичко ще се подчинява на Любовта. Събуждането на съзнанието на хората обаче ще бъде съпътствано с много страдания и трудности.

Ужасните предсказания на пророка Данаил, написани в Библията, се отнасят за епохата, която се отваря. Ще има наводнения, урагани, гигантски пожари и земетресения, които ще пометат всичко. Навсякъде ще се лее кръв. Ще има революции и ужасни експлозии,

които ще отекват в редица райони по света. Там, където е имало земя, ще има вода, там, където е имало вода, ще има земя. Това ще бъде наказанието на природата за престъпленията срещу нея, извършени от човечеството.

След изпитанията хората ще престанат да се подават на греховете и ще намерят отново пътя към добродетелта. Климатът на планетата ще се нормализира и повече няма да има природни катаклизми. Въздухът и водата ще се пречистят. Паразитите ще изчезнат. Хората ще си припомнят предишните прераждания и ще се чувстват щастливи, че най-накрая са се освободили от предишното си състояние.

Благодарение на идеята за братството Земята ще стане едно благословено място. Преди това обаче Земята ще бъде сполетяна от големи страдания, целящи да събудят съзнанието. Греховете натрупани в продължение на хиляди години трябва да бъдат изкупени. Пламенната вълна идваща от висините ще изчисти кармата на народите.

Освобождението не може да бъде отлагано повече.

Човечеството трябва да се подготви за големи изпитания, които ще сложат край на егоизма.

Под земята се подготвя нещо необикновено. Грандиозна революция, която ще се прояви скоро в природата. Бог е решил да възобнови Земята и ще го направи!

Това е краят на една епоха. Старият ред ще бъде заменен от нов, а той ще възцари Любовта на Земята!

В тези думи на Петър Дънов има много религиозни оттенъци, но цялостното послание е доста интересно.

Дънов посочва, че ще има „наводнения, урагани, гигантски пожари и земетресения, които ще пометат всичко“. Това вече се случва, особено за земетресенията. Преди 20-на години земетресения с магнитуд над 5 бяха сравнителна рядкост, докато сега земетресения с магнитуд над 7 се случват доста често.

Дънов казва още: „Ще има революции и ужасни експлозии ще отекват в различни региони на света“. Откакто Плутон навлезе в съзвездие Козирог, през 2008 г., по света избухнаха множество революции.

media.newage
със съкращения

застраховки
осигуряване
финансови
консултации

**ВАШАТА СИГУРНОСТ
Е НАШЕ ЗАДЪЛЖЕНИЕ!**

www.vdi-broker.com

- имуществени застраховки
- застраховки „Живот“
- застраховки финансови рискове
- лични застраховки
- селскостопански застраховки
- автомобилни застраховки
- застраховки на отговорности
- финансови консултации

АВТО
ИНСТРУМЕНТИ

НОВО ОТ ОМНИТЕХ ЕООД

МОБИЛНИ, СПЕЦИАЛИЗИРАНИ УСЛУГИ:

ВАДЕНЕ/ЕКСТРАКЦИЯ НА:

- ПОДГРЕВНИ СВЕЩИ
- ЗАПАЛИТЕЛНИ СВЕЩИ
- ДЮЗИ
- ШПИЛКИ И БОЛТОВЕ

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ РЕЗБИ НА:

- СВЕЩИ
- ОБТЕГАТЕЛНИ РОЛКИ
- СИЛОВО ЗАКРЕПВАНЕ
- КАРТЕР

ЕКСПЕРТНИ КОНСУЛТАЦИИ

GSM: 0876 577 576

e-mail: omniteh@gmail.com

АВТОМИВКА

0886/44-33-44
0899/655-77-55

ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници „Хеликон“, „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжици“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болид“ и „Искър“. Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин: www.kvantov-prehod.org и да бъдат доставени с куриер на посочен от вас адрес.